ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ WALTER VAN GERVEN της 26ης Σεπτεμβρίου 1991 *

Κύριε Πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Τον Ιούλιο του 1989 η Επιτροπή επελήφθη καταγγελίας υποβληθείσας από τρεις επαγγελματικές οργανώσεις [Associazione Nazionale Industrie Elettrotechniche e Elettroniche (ANIE), Ιταλία, Groupement des industries de matériels d' équipement électrique et de l' électronique industrielle associée (Gimelec), Γαλλία· Asociación nacional de fabricantes de bienes de equipo (Sercobe), Ισπανία], οι οποίες εκπροσωπούν τους κοινοτικούς παραγωγούς ηλεκτρικών κινητήρων μονοφασικού ρεύματος δύο ταχυτήτων που χρησιμοποιούνται για την κατασκευή ηλεκτρικών πλυντηρίων χαμηλής ταχύτητας (στο εξής: ηλεκτρικοί κινητήρες) [1]. Κατά την καταγγελία, οι εισαγωγές ομοειδών κινητήρων από τη Βουλγαρία, τη Ρουμανία και την Τσεχοσλοβακία αποτελούσαν το αντικείμενο ντάμπινγκ και, εξ αυτού, προκαλούσαν ζημία στην κοινοτική βιομηχανία. Εκτιμώντας ότι η καταγγελία περιελάμβανε επαρκή αποδεικτικά στοιχεία, η Επιτροπή αποφάσισε να κινήσει διαδικασία αντιντάμπινγκ [2].

Από την έρευνα που διενήργησε, η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι εισαγωγές ηλεκτρικών κινητήρων καταγωγής Ρουμανίας και Τσεχοσλοβακίας δεν προξένησαν σοβαρή ζημία στην κοινοτική βιομηχανία. Όσον αφορά τη Βουλγαρία, η Επιτροπή δεν περιέλαβε τη χώρα αυτή στην έρευνά της λόγω του ότι δεν διαπιστώθηκε καμία εξαγωγή από τη Βουλγαρία ούτε το 1988 ούτε κατά τη διάρκεια της διεξαγωγής της έρευνας, η οποία κάλυψε την περίοδο από 1η Ιανουαρίου μέχρι 30 Σεπτεμβρίου 1989. Με την απόφαση 90/399/ΕΟΚ, της 26ης Ιουλίου 1990 [3] (στο εξής: επίδικη απόφαση), η Επιτροπή περάτωσε τη διαδικασία αντιντάμπινγκ.

2. Δύο από τις τρεις επαγγελματικές οργανώσεις που υπέβαλαν την καταγγελία, ήτοι η Gimelec και η Sercobe, καθώς και δύο ιταλικές εταιρίες παραγωγοί ηλεκτρικών κινητήρων, ήτοι η Sole SpA και η Nuova IB-MEI SpA, άσκησαν από κοινού προσφυγή ακυρώσεως της επίδικης αποφάσεως. Προς στήριξη της προσφυγής τους οι προσφεύγουσες προβάλλουν τους εξής δύο λόγους ακυρώσεως: η Επιτροπή κακώς κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι εισαγωγές ηλεκτρικών κινητήρων από τη Βουλγαρία, τη Ρουμανία και την Τσεχοσλοβακία δεν προξένησαν σοβαρή ζημία στην κοινοτική βιομηχανία (σημείο 17 των αιτιολογικών σκέψεων της επίδικης αποφάσεως)· επιπλέον, η Επιτροπή κακώς δεν περιέλαβε τις εισαγωγές από τη Βουλγαρία στην έρευνά της (σημείο 7 των αιτιολογικών σκέψεων της επίδικης αποφάσεως).

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η ολλανδική.

1 — Οι εν λόγω ηλεκτρικοί κινητήρες υπάγονται στον κωδικό ΣΟ 8501 40 90. Πρέπει να σημειωθεί ότι οι κινητήρες αυτοί χρησιμοποιούνται μόνο σε πλυντήρια που προορίζονται για αγορές του νοτίου τμήματος της Κοινότητας. Λόγω του περισσότερο υγρού κλίματος και της πιο περιορισμένης ηλιοφάνειας στο βόρειο τμήμα της Κοινότητας, τα ηλεκτρικά πλυντήρια πωλούνται στις αγορές αυτές με κινητήρες που μπορούν να στεγνώνουν τα ρούχα με περιστροφή σε μεγαλύτερη ταχύτητα.

2 — Ανακοίνωση για την έναρξη διαδικασίας αντιντάμπινγκ σχετικά με τις εισαγωγές ηλεκτροκινητήρων [μονοφασικού ρεύματος δύο ταχυτήτων] καταγωγής Βουλγαρίας, Ρουμανίας και Τσεχοσλοβακίας (ΕΕ 1989, C 286, σ. 11).

3 — Απόφαση για την περάτωση της διαδικασίας αντιντάμπινγκ σχετικά με τις εισαγωγές ορισμένων ηλεκτρονικών [ηλεκτρικών] κινητήρων μονοφασικού ρεύματος δύο ταχυτήτων, καταγωγής Βουλγαρίας, Ρουμανίας και Τσεχοσλοβακίας (ΕΕ L 202, σ. 47).

Το παραδεκτό

3. Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν — χωρίς να αντικρούονται από την Επιτροπή — ότι από τις αποφάσεις Fediol [4] και Timex [5] προκύπτει ότι μπορούν να ασκήσουν την παρούσα προσφυγή.

Συμφωνώ με την άποψη ότι η προσφυγή είναι παραδεκτή όσον αφορά τις τέσσερις προσφεύγουσες. Οι επαγγελματικές οργανώσεις Gimelec και Sercobe, που ενεργούν αντίστοιχα εξ ονόματος ενός Γάλλου και ενός Ισπανού παραγωγού, είχαν συνυπογράψει την καταγγελία αντιντάμπινγκ που υποβλήθηκε σύμφωνα με το άρθρο 5, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2423/88 (στο εξής: βασικός κανονισμός) [6]. Οι εταιρίες Sole SpA και Nuova IB-MEI SpA είναι οι ιταλοί παραγωγοί εξ ονόματος των οποίων ενήργησε η επαγγελματική οργάνωση ANIE, υποβάλλοντας τη σχετική καταγγελία, από κοινού με την Gimelec και την Sercobe.

Όπως ανέφερε ο γενικός εισαγγελέας Jacobs στις προτάσεις του στην υπόθεση Extramet Industrie [7], από τη νομολογία του Δικαστηρίου και ιδίως από τις προαναφερθείσες αποφάσεις Fediol και Timex προκύπτει ότι

« η προσφυγή ακυρώσεως μπορεί να ασκείται είτε από τον καταγγέλοντα, είτε από επιχείρηση η οποία, καίτοι δεν μπορούσε η ίδια να υποβάλει καταγγελία, έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην υποβολή της καταγγελίας. Επιπλέον, μια τέτοια προσφυγή μπορεί να στρέφεται είτε κατά της ανακοινώσεως προς τον προσφεύγοντα με την οποία του γνωστοποιείται ότι κανένα μέτρο δεν πρόκειται να ληφθεί, είτε κατά κανονισμού επιβάλλοντος δασμό αντιντάμπινγκ » (παράγραφος 22 των προτάσεων).

Λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας αυτής, θεωρώ παραδεκτή την προσφυγή κατά της αποφάσεως της Επιτροπής.

Ο λόγος σχετικά με την ανυπαρξία ζημίας απορρέουσας από τις εισαγωγές από τη Ρουμανία και την Τσεχοσλοβακία

4. Στο σημείο 17 των αιτιολογικών σκέψεων της επίδικης αποφάσεως η Επιτροπή αναφέρει ότι « οι εισαγωγές ηλεκτρονικών [ηλεκτρικών] κινητήρων καταγωγής Ρουμανίας και Τσεχοσλοβακίας δεν προκάλεσαν σημαντική ζημία στην εν λόγω κοινοτική βιομηχανία ».

Κατά τις προσφεύγουσες, το συμπέρασμα αυτό στηρίζεται μόνο στα εξής δύο στοιχεία: αφενός, στη μείωση του μεριδίου της αγοράς που αντιπροσώπευαν οι εν λόγω εισαγωγές και, αφετέρου, στην ανυπαρξία επιπτώσεων των εισαγωγών αυτών επί των τιμών των κοινοτικών παραγωγών.

5. Πριν εξετάσω τα επιχειρήματα που ανέπτυξαν οι προσφεύγουσες για να αποδείξουν ότι τα δύο αυτά στοιχεία είναι εσφαλμένα, πρέπει να υπενθυμίσω ότι, κατά το άρθρο 4, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού, όπως συγκεκριμενοποιήθηκε με την απόφαση Neotype Techmashexport κατά Επιτροπής και Συμβουλίου (σκέψη 50) [8], κατά την εξέταση

4 — Απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 1983, 191/82 (Συλλογή 1983, σ. 2913).

5 — Απόφαση της 20ής Μαρτίου 1985, 264/82 (Συλλογή 1985, σ. 849).

6 — Κανονισμός της 11ης Ιουλίου 1988 για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ ή επιδοτήσεων εκ μέρους χωρών μη μελών της Κοινότητας (ΕΕ L 209, σ. 1).

7 — Προτάσεις της 21ης Μαρτίου 1991 στην υπόθεση C-358/89 (απόφαση της 16ης Μαΐου 1991, Συλλογή 1991, σσ. I-2501, και I-2507)· βλ. ειδικότερα τις σκέψεις 18 έως 22.

8 — Απόφαση της 11ης Ιουλίου 1990, C-305/86 και C-160/87 (Συλλογή 1990, σ. I-2945).

της ζημίας πρέπει να λαμβάνεται υπόψη ένα σύνολο παραγόντων, από τους οποίους κανένας δεν μπορεί να αποτελεί μόνος του έρεισμα καθοριστικής κρίσεως. Από τις σκέψεις της επίδικης αποφάσεως προκύπτει ότι η απόφαση αυτή δεν στηρίζεται αποκλειστικά στα δύο στοιχεία που αναφέρουν οι προσφεύγουσες. Ακολουθώντας τα κριτήρια που τίθενται στο άρθρο 4, παράγραφος 2, η Επιτροπή έλαβε υπόψη ένα σύνολο παραγόντων, ήτοι: τον όγκο των εισαγωγών σε απόλυτη αξία και σε σχέση με την κοινοτική κατανάλωση (σημεία 8 και 9 των αιτιολογικών σκέψεων), τις τιμές των εισαγωγών (σημείο 10 των αιτιολογικών σκέψεων), την κοινοτική παραγωγή (σημείο 11 των αιτιολογικών σκέψεων), τη χρησιμοποίηση του παραγωγικού δυναμικού της κοινοτικής βιομηχανίας (σημείο 12 των αιτιολογικών σκέψεων), τις πωλήσεις της κοινοτικής βιομηχανίας και το μερίδιο της αγοράς που αντιπροσώπευαν (σημεία 13 και 14 των αιτιολογικών σκέψεων), τις τιμές πωλήσεως των κοινοτικών παραγωγών (σημείο 15 των αιτιολογικών σκέψεων) και τα κέρδη των κοινοτικών παραγωγών (σημείο 16 των αιτιολογικών σκέψεων).

Εντούτοις, όπως αναγνώρισε και η ίδια η Επιτροπή, βάσει ορισμένων «ουσιωδών παραγόντων» κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δεν υπήρξε ζημία· μεταξύ αυτών των παραγόντων περιλαμβάνονται δύο οι οποίοι συμπίπτουν σε μεγάλο βαθμό με τους λόγους τους οποίους επικαλούνται οι προσφεύγουσες: η μείωση του μεριδίου της αγοράς που αντιπροσώπευαν οι εισαγωγές από τη Ρουμανία και την Τσεχοσλοβακία και η αύξηση των τιμών πωλήσεως των προϊόντων των κοινοτικών παραγωγών. Δεδομένου ότι πρόκειται για ουσιώδεις παράγοντες, δεν μπορεί να γίνει δεκτό, όπως διατείνεται η Επιτροπή στο υπόμνημα αντικρούσεώς της, ότι ακόμα και αν ήταν βάσιμες οι επικρίσεις των προσφευγουσών σχετικά με την εκ μέρους της Επιτροπής εκτίμηση των δύο αυτών παραγόντων, η επίδικη απόφαση θα ήταν και πάλι ισχυρή βάσει των άλλων παραγόντων που ελήφθησαν υπόψη. Υπό τις συνθήκες αυτές πρέπει να εξεταστούν τα επιχειρήματα των προσφευγουσών σχετικά με τους δύο αυτούς παράγοντες, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι οι υπόλοιποι είναι άνευ σημασίας.

Η μείωση του μεριδίου της αγοράς που αντιπροσώπευαν οι εισαγωγές από τη Ρουμανία και την Τσεχοσλοβακία

6. Καταρχάς οι προσφεύγουσες εκφράζουν επιφυλάξεις όσον αφορά την αξιοπιστία των στοιχείων στα οποία βασίστηκε η Επιτροπή για να καθορίσει τον όγκο των εξαγωγών από τη Ρουμανία και την Τσεχοσλοβακία. Τα στοιχεία αυτά προέρχονται αποκλειστικά από τις απαντήσεις των Ρουμάνων και των Τσεχοσλοβάκων εξαγωγέων στα ερωτηματολόγια αντιντάμπινγκ· η ακρίβειά τους δεν εξακριβώθηκε με κανένα τρόπο, ενώ δεν ανταποκρίνονται προς εκείνα τα οποία έχουν στη διάθεσή τους οι προσφεύγουσες.

Η Επιτροπή διευκρινίζει ότι συνήθως λαμβάνει ως βάση για τους υπολογισμούς της τα στοιχεία που αναφέρονται στις απαντήσεις στα ερωτηματολόγια, τα οποία επιβεβαιώνει, εφόσον είναι δυνατό, με τις στατιστικές του Eurostat. Εν προκειμένω, οι στατιστικές αυτές, στις οποίες στηρίζονται τα στοιχεία που αναφέρονται στην καταγγελία αντιντάμπινγκ, δεν αποτελούν αποδείξεις, δεδομένου ότι καλύπτουν επίσης και άλλα προϊόντα πέραν εκείνων που αφορούσε η διαδικασία αντιντάμπινγκ.

Επομένως η απόφαση της Επιτροπής βασίστηκε στα στοιχεία τα οποία ήταν εύλογα δυνατό να διαθέτει. Επιπλέον, οι προσφεύγουσες δεν προσκόμισαν κανένα αποδεικτικό στοιχείο που να κλονίζει την αξιοπιστία τους.

7. Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν στη συνέχεια ότι η Επιτροπή έλαβε ως βάση την άποψη ότι, κατά το άρθρο 4, παράγραφος 2, περίπτωση α, του βασικού κανονισμού, η αύξηση του μεριδίου της αγοράς που αντιπροσωπεύουν οι οικείες εισαγωγές αποτελεί προϋπόθεση για τη διαπίστωση ζημίας κατά την έννοια του άρθρου αυτού. Κατά τη γνώμη τους, ακολουθώντας αυτή την άποψη, η Επιτροπή ερμήνευσε εσφαλμένα τη διάταξη αυτή.

Το άρθρο 4, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού απαριθμεί τους παράγοντες που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη στο πλαίσιο της εξετάσεως της ζημίας, διευκρινίζοντας ότι « ούτε ένας μόνος ούτε και περισσότεροι από αυτούς είναι απαραίτητο να αποτελούν αποφασιστική βάση κρίσεως ». Από αυτό προκύπτει ότι η αύξηση του μεριδίου της αγοράς των εν λόγω εισαγωγών δεν αποτελεί προϋπόθεση για τη διαπίστωση ζημίας. Εντούτοις, από απλή ανάγνωση των αιτιολογικών σκέψεων της οδηγίας μπορεί να διαπιστωθεί ότι η Επιτροπή δεν κατέληξε στην ανυπαρξία της ζημίας βασιζόμενη μόνο στη μείωση του μεριδίου της αγοράς των εισαγωγών. Όπως αναφέρθηκε προηγουμένως (παράγραφος 5), η Επιτροπή έλαβε υπόψη το σύνολο των παραγόντων που απαριθμούνται στο άρθρο 4, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού, έστω και αν θεώρησε τη μείωση αυτή ως ουσιώδη παράγοντα, όπως έχει νομίμως τη δυνατότητα να πράξει στο πλαίσιο της διακριτικής ευχέρειας που έχει.

8. Οι προσφεύγουσες επικρίνουν επίσης το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν εξέτασε την ύπαρξη ζημίας σε σχέση μόνο με την « ελεύθερη αγορά » των ηλεκτρικών κινητήρων. Διατείνονται ότι, όταν μέρος της κοινοτικής παραγωγής πωλείται στο εσωτερικό μιας « δέσμιας αγοράς » ενός παραγωγού που καλύπτει όλα τα στάδια της παραγωγής, δηλαδή αγοράς την οποία έχει εξασφαλίσει ο παραγωγός λόγω του ότι οι αγοραστές υπάγονται στον ίδιο όμιλο επιχειρήσεων, στην αγορά αυτή δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι ισχύουν οι κανόνες που διέπουν τις συνήθεις εμπορικές σχέσεις και, συνεπώς, αυτή δεν επηρεάζεται από τις εισαγωγές που γίνονται σε μειωμένες τιμές. Οι προσφεύγουσες θεωρούν ότι τούτο συνιστά εκ μέρους της Επιτροπής πρόδηλη δυσμενή μεταχείριση σε βάρος τους, διότι η τελευταία αρνήθηκε αναιτιολόγητα να ακολουθήσει στην προκειμένη περίπτωση την πάγια πρακτική της να λαμβάνει υπόψη, σε περιπτώσεις όπως η ανωτέρω, μόνο την « ελεύθερη αγορά ». Αν η Επιτροπή ενεργούσε με τον τρόπο αυτό, θα διαπίστωνε ότι οι εν λόγω εισαγωγές αντιπροσώπευαν όχι μόνο μεγαλύτερο μερίδιο της αγοράς (39 έως 40 % και άνω του 50 % στην ιταλική αγορά), αλλά ακόμα ότι το εν λόγω μερίδιο παρέμεινε σταθερό ή σημείωσε ελαφρά αύξηση μεταξύ 1986 και 1989. Τέλος, παρατηρούν ότι, έστω και αν ελαμβάνετο υπόψη το μερίδιο της αγοράς των εισαγωγών σε σχέση με τη « συνολική αγορά », πάλι το επίπεδό του — περίπου 25 % — θα ήταν σημαντικό.

9. Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού, η εξέταση σχετικά με την ύπαρξη της ζημίας πρέπει να αφορά: α) τον όγκο των εισαγωγών, β) την τιμή των εισαγωγών και γ) την επίπτωση των εισαγωγών.

Οι προσφεύγουσες παρατηρούν ορθώς ότι η *επίπτωση* των εισαγωγών δεν μπορεί (γενικά) να εκτιμηθεί με ακρίβεια παρά μόνο στην « ελεύθερη αγορά ». Όπως αναφέρουν στο δικόγραφο της προσφυγής, « οι τιμές στις οποίες πωλούνται τα προϊόντα στο εσωτερικό ενός ομίλου είναι " τιμές μεταφοράς ", οι οποίες δεν ανταποκρίνονται κατ' ανάγκη στην οικονομική πραγματικότητα και, επομένως, δεν είναι συγκρίσιμες προς τις ισχύουσες στις συνήθεις εμπορικές σχέσεις με ανεξάρτητους αγοραστές. Εξάλλου, αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η Επιτροπή, στο πλαίσιο της εξετάσεως των επιπτώσεων επί των τιμών και των κερδών των κοινοτικών παραγωγών, έκανε λόγο για την πολιτική αγορών του ομίλου

στον οποίο ανήκε ένας σημαντικός κοινοτικός παραγωγός (βλ. κατωτέρω, παράγραφος 14).

10. Ωστόσο, η αληθής κατάσταση τιμών και κερδών δεν έχει την ίδια σημασία προκειμένου περί της εκτιμήσεως του *όγκου* των εισαγωγών, περί του οποίου γίνεται λόγος στο άρθρο 4, παράγραφος 2, περίπτωση α, του βασικού κανονισμού. Κατά τη διάταξη αυτή, ο όγκος των εισαγωγών πρέπει να εξετάζεται

« ιδίως[9] για να προσδιοριστεί εάν (οι εισαγωγές) έχουν αυξηθεί σημαντικά, είτε σε απόλυτη αξία είτε σε σχέση με την παραγωγή στην Κοινότητα ».

Από την προεκτεθείσα διάταξη προκύπτουν δύο πράγματα. Καταρχάς, από τη διάταξη αυτή, που διευκρινίζει την εξέταση που πρέπει να γίνεται στις περιπτώσεις αυτές, απορρέει ότι τα κοινοτικά όργανα μπορούν ή μάλιστα υποχρεούνται να δίδουν ιδιαίτερη σημασία στην *αύξηση* των εισαγωγών. Όπως όμως διαπιστώνουν και οι ίδιες οι προσφεύγουσες, το μερίδιο της αγοράς των εν λόγω εισαγωγών σε σχέση μόνο με την « ελεύθερη αγορά » δεν αυξήθηκε μεταξύ 1986 και 1989.

Στη συνέχεια, από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι αν, η αύξηση των εισαγωγών εκφράζεται με σχετικότητα, πρέπει να υπολογίζεται σε σχέση με την κοινοτική *παραγωγή* και *κατανάλωση*. Από αυτό συνάγεται ότι, κατά κανόνα, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη το σύνολο της κοινοτικής παραγωγής ή κατανάλωσεως, δηλαδή η « συνολική αγορά », ως βάση συγκρίσεως προς υπολογισμό του *μεριδίου* της αγοράς των εισαγωγών.

11. Είναι αλήθεια ότι σε ορισμένες ειδικές διαδικασίες η Επιτροπή έλαβε υπόψη μόνο την « ελεύθερη αγορά » προς υπολογισμό της αυξήσεως του μεριδίου της αγοράς που αντιπροσώπευαν οι εισαγωγές οι οποίες αποτελούσαν το αντικείμενο ντάμπινγκ. Εντούτοις, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι η στάση της Επιτροπής σ' αυτές τις διαδικασίες συνιστά πάγια πρακτική. Η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι, στη διαδικασία αντιντάμπινγκ σχετικά με τις εισαγωγές πολυφασικών ηλεκτρικών κινητήρων[10] [κινητήρων πολυφασικού ρεύματος], τα κοινοτικά όργανα έλαβαν υπόψη, όπως και στην υπό κρίση υπόθεση, τον όγκο των εισαγωγών σε σχέση με τη « συνολική αγορά ». Απαριθμεί, επιπλέον, πολλά πραγματικά στοιχεία — που δεν αμφισβητούν οι προσφεύγουσες — τα οποία την οδήγησαν στο συμπέρασμα ότι το μερίδιο των εισαγωγών στη « συνολική αγορά » μπορούσε να δώσει εν προκειμένω καλύτερη εικόνα της εξελίξεως της αγοράς, δεδομένου του στενού συνδέσμου που υπάρχει μεταξύ αυτών των δύο τμημάτων της αγοράς. Έτσι παρατηρεί ότι οι ηλεκτρικοί κινητήρες, τόσο οι εισαγόμενοι όσο και οι κοινοτικής προελεύσεως, πωλούνται στην ίδια αγορά και χρησιμοποιούνται για τον ίδιο σκοπό, ήτοι για την κατασκευή ηλεκτρικών πλυντηρίων. Επιπλέον, οι παραγωγοί ηλεκτρικών κινητήρων που διατηρούν ιδιαίτερη συνεργασία με κατασκευαστές πλυντηρίων (ήτοι η γαλλική

9 — Αγγλικά: « in particular », γαλλικά: « notamment », γερμανικά: « insbesondere », δανικά: « især », ισπανικά: « especialmente », ιταλικά: « soprattutto », ολλανδικά: « in het bijzonder » και πορτογαλικά: « nomeadamente ».

10 — Κανονισμός 864/87 του Συμβουλίου, της 23ης Μαρτίου 1987, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές τυποποιημένων πολυφασικών ηλεκτρικών κινητήρων, ισχύος μεγαλύτερης από 0,75 έως και 75 kilowatts, καταγωγής Βουλγαρίας, Ουγγαρίας, Πολωνίας, Λαϊκής Δημοκρατίας της Γερμανίας, Τσεχοσλοβακίας και Σοβιετικής Ένωσης, και για την οριστική είσπραξη των ποσών που έχουν κατατεθεί ως εγγύηση μέσω του προσωρινού δασμού (ΕΕ L 83, σ. 1). Το Δικαστήριο εξέτασε τον κανονισμό αυτό στο πλαίσιο των αποφάσεων της 11ης Ιουλίου 1990 στις υποθέσεις Enital κατά Επιτροπής και Συμβουλίου, C-304/86 και C-185/87 (Συλλογή 1990, σ. I-2939), τις προαναφερθείσες υποθέσεις Neotype Techmashexport κατά Επιτροπής και Συμβουλίου, Stanko France κατά Επιτροπής και Συμβουλίου, C-320/86 και C-188/87 (Συλλογή 1990, σ. I-3013), Electroimpex κατά Συμβουλίου, C-157/87 (Συλλογή 1990, σ. I-3021), και Sermes, C-323/88 (Συλλογή 1990, σ. I-3027).

εταιρία Selni, που συνδέεται με τον όμιλο Thomson, και η ιταλική εταιρία Sole, η οποία συνδέεται με τον όμιλο Electrolux) πωλούν τα προϊόντα τους και σε άλλους κατασκευαστές πλυντηρίων, μάλιστα δε σε τιμές που δεν διαφέρουν αισθητά από εκείνες τις οποίες καταβάλλουν οι κατασκευαστές πλυντηρίων με τους οποίους διατηρούν ιδιαίτερη συνεργασία. Τέλος, οι εν λόγω κατασκευαστές πλυντηρίων (δηλαδή οι υπαγόμενοι στους ομίλους Thomson και Electrolux) αγοράζουν τόσο εισαγόμενους κινητήρες όσο και κινητήρες που κατασκευάζουν οι δύο λεγόμενοι ανεξάρτητοι παραγωγοί (ήτοι η ισπανική εταιρία IB-MEI και η ιταλική θυγατρική της Nuova IB-MEI).

Η Επιτροπή ισχυρίζεται ακόμη — πάντα χωρίς να αντικρούεται από τις προσφεύγουσες — ότι η διάκριση μεταξύ « ελεύθερης » και « δέσμιας αγοράς » είχε ουσιαστική σημασία μόνο για μία εταιρία που υπάγεται σε όμιλο επιχειρήσεων, τη γαλλική εταιρία Selni. Πράγματι, η ιταλική εταιρία Sole, που υπήχθη τον Οκτώβριο του 1987 από τον όμιλο Zanussi στον όμιλο Electrolux, δεν παρέσχε κανένα στοιχείο στην Επιτροπή βάσει του οποίου να μπορεί να γίνει διάκριση μεταξύ πωλήσεών της στην « ελεύθερη » και τη « δέσμια αγορά » για τα έτη 1986 έως 1988.

Υπό τις συνθήκες αυτές, θεωρώ ότι η Επιτροπή ορθώς εκτίμησε την εξέλιξη του μεριδίου της αγοράς των εισαγωγών βάσει της « συνολικής αγοράς ».

12. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση οι προσφεύγουσες ισχυρίστηκαν ότι υπάρχει ομοιότητα μεταξύ της καταστάσεως στην προκειμένη υπόθεση και εκείνης η οποία παρουσιάστηκε στο πλαίσιο της διαδικασίας που οδήγησε το Συμβούλιο να επιβάλει δασμό αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ηλεκτρικών κινητήρων πολυφασικού ρεύματος με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 864/87.

Είναι αλήθεια ότι, με τον κανονισμό 864/87, το Συμβούλιο είχε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι οι οικείες εισαγωγές είχαν προξενήσει ζημία στους κοινοτικούς παραγωγούς, μάλιστα δε παρά τη μείωση του μεριδίου της αγοράς που αντιπροσώπευαν οι εισαγωγές αυτές. Εντούτοις, η Επιτροπή παρατηρεί ορθώς ότι οι δύο καταστάσεις είναι ανόμοιες. Όπως εξέθεσα στις προτάσεις μου (παράγραφος 34) που ανέπτυξα στις υποθέσεις για τις οποίες γίνεται λόγος στην υποσημείωση 10, η διαδικασία αντιντάμπινγκ που κατέληξε στη θέσπιση του κανονισμού 864/87 είχε κινηθεί προκειμένου να διαπιστωθεί αν οι υποχρεώσεις αυξήσεως των τιμών που είχαν αναλάβει οι εξαγωγείς κινητήρων πολυφασικού ρεύματος και τις οποίες αποδέχθηκαν το Συμβούλιο και η Επιτροπή αρκούσαν για να εξαλείψουν τη ζημία που είχε διαπιστωθεί κατά την προηγούμενη διαδικασία. Τα προηγηθέντα μέτρα δεν είχαν κανένα αποτέλεσμα, ήταν όμως φυσικό να διαπιστωθεί μείωση του μεριδίου της αγοράς των εισαγωγών κινητήρων πολυφασικού ρεύματος, η οποία πάντως κρίθηκε ανεπαρκής. Εν προκειμένω, εντούτοις, δεν επρόκειτο για τη διαπίστωση εξαλείψεως της ζημίας αλλά για την ύπαρξή της. Σε μια τέτοια αλληλουχία η Επιτροπή δεν υπερέβη, κατά τη γνώμη μου, τα όρια της διακριτικής ευχέρειας που έχει θεωρώντας ως ουσιώδη παράγοντα τη μείωση του μεριδίου της αγοράς των εν λόγω εισαγωγών και καταλήγοντας έτσι στο συμπέρασμα ότι δεν υπήρξε ζημία.

Η επίπτωση των εισαγωγών επί των τιμών των προϊόντων των κοινοτικών παραγωγών

13. Στα σημεία 15 και 16 των αιτιολογικών σκέψεων της επίδικης αποφάσεως η Επιτροπή εξετάζει τις τιμές πωλήσεως και τα κέρδη των κοινοτικών παραγωγών. Στο σημείο 17 συμπεραίνει τα εξής:

« Όσον αφορά τις τιμές πώλησης, οι παραγωγοί μπόρεσαν να τις αυξήσουν αισθητά, παρά το φαινόμενο των πωλήσεων σε τιμές χαμηλότερες από αυτές των ευρωπαίων παραγωγών. Τα επιχειρήματα σχετικά με την ανεπαρκή αύξηση των τιμών δεν ήταν δυνατόν να επαληθευτούν σε ικανοποιητικό βαθμό και δεν θεωρήθηκαν σωστά, στο μέτρο που για δύο από αυτούς τους παραγωγούς οι τιμές επιβάλλονται από τις μητρικές εταιρίες παραγωγής πλυντηρίων για ρούχα.

Κατά συνέπεια, παρόλο που φαίνεται ότι έχει σημειωθεί κάποια επιδείνωση των χρηματοοικονομικών αποτελεσμάτων κατά την περίοδο της έρευνας, η Επιτροπή δεν μπορεί να αποδόσει αυτήν την εξέλιξη στις εν λόγω εισαγωγές. »

14. Οι προσφεύγουσες διατείνονται καταρχάς ότι η αιτιολογία που προβάλλεται ως έρεισμα του συμπεράσματος αυτού δεν πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 190 της Συνθήκης ΕΟΚ, δεδομένου ότι δεν αναφέρεται η ταυτότητα των κοινοτικών παραγωγών και οι προβαλλόμενοι λόγοι αλληλοεπικαλύπτονται μερικώς.

Όπως δέχθηκε το Δικαστήριο με την απόφαση Nakajima All Precision κατά Συμβουλίου [11] (σκέψη 14), γίνεται δεκτό κατά πάγια νομολογία ότι

« από την αιτιολογία που απαιτεί το άρθρο 190 της Συνθήκης πρέπει να προκύπτει κατά τρόπο σαφή και αναμφισβήτητο η συλλογιστική της κοινοτικής αρχής που εξέδωσε την προσβαλλόμενη πράξη, έτσι ώστε να παρέχεται η δυνατότητα στους ενδιαφερόμενους να γνωρίζουν τους λόγους που οδήγησαν στη λήψη του μέτρου ώστε να είναι σε θέση να υπερασπίσουν τα δικαιώματά τους και στο Δικαστήριο να ασκήσει τον έλεγχό του. »

11 — Απόφαση της 7ης Μαΐου 1991, C-69/89 (Συλλογή 1991, σ. I-2069).

Κατά τη γνώμη μου, η αιτιολογία την οποία παραθέτει η Επιτροπή στα σημεία 15 έως 17 των αιτιολογικών σκέψεων της επίδικης αποφάσεως πληροί τις προϋποθέσεις που θέτει η νομολογία του Δικαστηρίου. Είναι αλήθεια ότι δεν αναφέρονται ονομαστικά οι κοινοτικοί παραγωγοί στα σημεία αυτά· ωστόσο βάσει του κειμένου της επίδικης αποφάσεως είναι δυνατή η εξατομίκευση, μεταξύ των παραγωγών που αναφέρονται ονομαστικά στο σημείο 5 της αποφάσεως αυτής, εκείνων για τους οποίους γίνεται λόγος στα ανωτέρω χωρία.

15. Στη συνέχεια οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η αιτιολογία που υπάρχει στο σημείο 17 της αποφάσεως στερείται λογικής συνοχής, καθόσον η Επιτροπή προσπάθησε συστηματικά να βρει άλλους λόγους, εκτός της επιπτώσεως των εν λόγω εισαγωγών, για να εξηγήσει το γεγονός ότι σημειώθηκε « κάποια επιδείνωση των χρηματοοικονομικών αποτελεσμάτων πολλών κοινοτικών παραγωγών ». Αυτή η έλλειψη λογικής συνοχής προκύπτει από την ανάλυση της καταστάσεως κάθε ενός κοινοτικού παραγωγού. Επ' αυτού οι προσφεύγουσες παρατηρούν, ειδικότερα, ότι η Επιτροπή, ενώ έλαβε υπόψη τη « συνολική αγορά » κατά την εξέταση του όγκου των εισαγωγών, έσπευσε να αποδώσει τις ζημίες που υπέστη ένας παραγωγός στην πολιτική αγορών του ομίλου στον οποίο υπαγόταν. Οι προσφεύγουσες διατείνονται ακόμη ότι η αύξηση των τιμών πωλήσεως των προϊόντων των κοινοτικών παραγωγών κατά την περίοδο διεξαγωγής της έρευνας δεν μπορεί να δικαιολογήσει το γεγονός ότι δεν σημειώθηκαν ζημίες, καθόσον η αύξηση αυτή (της τάξεως από 3 έως 4 %) οφειλόταν σε αύξηση της τιμής του χαλκού στην παγκόσμια αγορά το 1989 και, επομένως, δεν παρέσχε τη δυνατότητα στους κοινοτικούς παραγωγούς να βελτιώσουν την οικονομική τους κατάσταση.

16. Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι τα κοινοτικά όργανα έχουν ευρεία διακριτική ευχέ-

ρεια κατά την εκτίμηση περιπλόκων οικονομικών καταστάσεων (βλ. ιδίως τη σκέψη 86 της προαναφερθείσας αποφάσεως Nakajima All Precision κατά Συμβουλίου). Αυτό ισχύει, ιδίως, όσον αφορά την επιλογή και την εκτίμηση των κατάλληλων οικονομικών μεγεθών προς καθορισμό των επιπτώσεων, επί της κοινοτικής παραγωγής, των εισαγωγών που αποτελούν το αντικείμενο ντάμπινγκ. Εν προκειμένω, η Επιτροπή προσέδωσε μεγάλη σημασία στη διαπίστωση ότι οι κοινοτικοί παραγωγοί μπόρεσαν να αυξήσουν τις τιμές πωλήσεως κατά τη διάρκεια της περιόδου που κάλυψε η έρευνα. Αυτός ο οικονομικός παράγων αναφέρεται ρητά στην ενδεικτική [12] απαρίθμηση του άρθρου 4, παράγραφος 2, περίπτωση γ, του βασικού κανονισμού:

« — (πέμπτη γραμμή) τιμή (δηλαδή είτε η κατολίσθηση των τιμών είτε η παρακώλυση της ύψωσης των τιμών που θα είχαν επέλθει διαφορετικά) ».

17. Καταρχάς, η Επιτροπή παρατήρησε ότι δεν ήταν σε θέση να εξακριβώσει την ακρίβεια του επιχειρήματος αυτού, δεδομένου ότι δύο επιχειρήσεις που αντιπροσωπεύουν το ήμισυ σχεδόν της κοινοτικής παραγωγής (η Sole και η Nuova IB-MEI) δεν προσκόμισαν στοιχεία βάσει των οποίων να μπορεί να εκτιμηθεί η οικονομική τους κατάσταση κατά τον προ της διενέργειας της έρευνας χρόνο. Η παρατήρηση αυτή είναι σημαντική. Από το γράμμα του άρθρου 4, παράγραφος 2, περίπτωση γ, του βασικού κανονισμού προκύπτει ότι η επίπτωση των εισαγωγών πρέπει να εκτιμάται σε συνάρτηση με τις *τάσεις* των οκονομικών παραγόντων που λαμβάνονται υπόψη. Κατά συνέπεια, δεν μπορούν να συναχθούν σοβαρά συμπεράσματα σχετικά με τις επιπτώσεις των εισαγωγών παρά μόνο αν η οικονομική κατάσταση των κοινοτικών παραγωγών κατά τη διάρκεια της έρευνας είναι παρόμοια προς εκείνη των προηγουμένων ετών. Τούτο είναι απαραίτητο στην προκειμένη υπόθεση για τον επιπρόσθετο λόγο ότι ο όγκος των εν λόγω εισαγωγών δεν αυξήθηκε στην ουσία μεταξύ 1986 και 1989.

Οι προσφεύγουσες παρατηρούν ορθά ότι βάσει της διατάξεως αυτής είναι δυνατή η διαπίστωση ζημίας ακόμα και όταν έχει σημειωθεί αύξηση των τιμών των προϊόντων των κοινοτικών παραγωγών, αν η αύξηση αυτή θα ήταν πολύ μεγαλύτερη χωρίς τις εισαγωγές κατά των οποίων προβάλλονται κατηγορίες ότι αποτελούν το αντικείμενο ντάμπινγκ. Εξάλλου, ορισμένοι κοινοτικοί παραγωγοί ισχυρίστηκαν κατά τη διάρκεια της έρευνας ότι οι εισαγωγές από τη Ρουμανία και την Τσεχοσλοβακία τους εμπόδισαν να αυξήσουν τις τιμές τους κατ' αναλογία προς την αύξηση του κόστους παραγωγής. Από το σημείο 16 των αιτιολογικών σκέψεων της επίδικης αποφάσεως προκύπτει ότι η Επιτροπή απέρριψε το επιχείρημα αυτό για δύο λόγους.

Η Επιτροπή παρατήρησε στη συνέχεια ότι, από τους τέσσερις κοινοτικούς παραγωγούς, οι δύο είχαν κέρδη και οι άλλοι δύο ζημίες. Μία από τις δύο εταιρίες που είχαν ζημίες (η Nuova IB-MEI) είναι θυγατρική ενός ανεξάρτητου παραγωγού ο οποίος είχε κέρδη (της εταιρίας IB-MEI). Η άλλη εταιρία που σημείωσε ζημίες (η Sole) είναι παραγωγός που καλύπτει όλα τα στάδια της παραγωγής, από την πρώτη ύλη μέχρι το τελικό προϊόν. Η Επιτροπή διαπίστωσε ότι η οικονομική κατάσταση αυτής της τελευταίας εταιρίας οφειλόταν κυρίως στην πολιτική αγορών που ακολουθούσε ο όμιλος στον οποίο υπαγόταν και όχι στην επίπτωση των εν λόγω εισαγωγών. Η διαπίστωση αυτή δεν αμφισβητήθηκε από τις προσφεύγουσες, οι οποίες περιορίστηκαν στο να προβάλλουν τον ισχυρισμό ότι η Επιτροπή συνάγει ένα επιχείρημα βάσει της υπαγωγής ενός παραγωγού σε κάποιον όμιλο που καλύπτει όλα τα στάδια της παραγωγής, ενώ αρνή-

12 — Βλ. την απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 1988, 273/85 και 107/86, Silver Seiko κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1988, σ. 5927, σκέψη 40).

θηκε να λάβει υπόψη την κατάσταση αυτή για να εκτιμήσει το μερίδιο των εισαγωγών που αντιπροσώπευαν οι εισαγωγές. Ωστόσο, δεν μπορώ να αντιληφθώ γιατί είναι αντιφατική αυτή η στάση της Επιτροπής. Όπως προανέφερα στην παράγραφο 9, οι ίδιες οι προσφεύγουσες παρατηρούν ότι η *επίπτωση* των εισαγωγών δεν μπορεί (γενικά) να εκτιμηθεί με ακρίβεια παρά μόνο στην «ελεύθερη αγορά», δεδομένου ότι οι πωλήσεις στο εσωτερικό του ομίλου δεν είναι συγκρίσιμες κατ' ανάγκη προς τις πωλήσεις που συνάπτονται στο πλαίσιο των συνήθων εμπορικών σχέσεων, τα δε σχετικά οικονομικά στοιχεία δεν ανταποκρίνονται κατ' ανάγκη προς την οικονομική πραγματικότητα.

18. Όσον αφορά την επίπτωση της αυξήσεως της τιμής του χαλκού στην παγκόσμια αγορά επί του κόστους παραγωγής, η Επιτροπή διευκρίνισε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι από την εξέταση των τιμολογίων αγοράς κατά τη διάρκεια διεξαγωγής της έρευνας δεν κατέστη δυνατό να διαπιστωθεί μια τέτοια επίπτωση όσον αφορά το σύνολο των κοινοτικών παραγωγών. Η Επιτροπή ισχυρίστηκε, χωρίς οι προσφεύγουσες να διαφωνήσουν επί του σημείου αυτού, ότι οι τιμές στις οποίες αγόραζαν την πρώτη ύλη ορισμένοι παραγωγοί κατά τη διάρκεια της εν λόγω περιόδου δεν δείχνουν τη σημειωθείσα στο μεταξύ αύξηση της τιμής του χαλκού στην παγκόσμια αγορά. Υπό τις συνθήκες αυτές, νομίζω ότι η Επιτροπή βασίμως θεώρησε ότι δεν αποδείχθηκε αύξηση του κόστους παραγωγής κατά την περίοδο της έρευνας εξαιτίας της αυξήσεως της τιμής του χαλκού. Εξάλλου, οι προσφεύγουσες δεν προσκόμισαν κανένα αποδεικτικό στοιχείο που να κλονίζει τα συμπεράσματα της Επιτροπής επί του σημείου αυτού.

19. Ενόψει των προηγουμένων σκέψεων, αφού κατέληξα στο συμπέρασμα ότι η πρόδηλη χειροτέρευση της οικονομικής καταστάσεως των κοινοτικών παραγωγών δεν μπορούσε να αποδοθεί στις εν λόγω εισαγωγές, θεωρώ ότι η Επιτροπή δεν υπερέβη τα όρια της διακριτικής της ευχερείας.

Ο σχετικός με τις εισαγωγές από τη Βουλγαρία λόγος

20. Στην καταγγελία αντιντάμπινγκ, οι επαγγελματικές οργανώσεις επέστησαν την προσοχή της Επιτροπής επί της υπάρξεως απειλής προκλήσεως ζημίας εξαιτίας των εισαγωγών ηλεκτρικών κινητήρων από τη Βουλγαρία. Η καταγγελία αυτή, η οποία περιλαμβάνεται σε παράρτημα του δικογράφου της προσφυγής, διατυπώθηκε ως εξής:

«Η διενέργεια εισαγωγών από τη Βουλγαρία παρατηρήθηκε πιο πρόσφατα και, επί του παρόντος, περιορίζεται στην Ισπανία. Εντούτοις, οι καταγγέλλουσες έχουν κάθε λόγο να πιστεύουν ότι υπάρχει κίνδυνος οι εισαγωγές αυτές να λάβουν τις ίδιες διαστάσεις με τις εισαγωγές από τη Ρουμανία και την Τσεχοσλοβακία. Πράγματι, καθώς φαίνεται, έχουν κινηθεί διαδικασίες για την αναγνώριση της καταλληλότητας των κινητήρων βουλγαρικής κατασκευής από πολλούς μεγάλους κατασκευαστές πλυντηρίων στη Γαλλία, την Ισπανία και την Ιταλία. Μόλις περατωθούν αυτές οι διαδικασίες (πράγμα το οποίο απαιτεί κατά μέσο όρο ένα έως δύο χρόνια), είναι πολύ πιθανό να παραγγελθούν στους εισαγωγείς μεγάλες ποσότητες από αυτούς τους κινητήρες. Επομένως, αυτές οι πρώτες εισαγωγές που παρατηρούνται στην Ισπανία μπορούν να θεωρηθούν ως ο πρόδρομος μιας βουλγαρικής διεισδύσεως στην κοινοτική αγορά, η οποία συνιστά, για τους παραγωγούς της Κοινότητας, υπαρκτή απειλή προξενήσεως ζημίας.»

Η καταγγελία περιελάμβανε επίσης πίνακα κατά τον οποίο 50 000 ηλεκτρικοί κινητήρες από τη Βουλγαρία εισήχθησαν στην Ισπανία το 1988.

Στο σημείο 7 των αιτιολογικών σκέψεων της επίδικης αποφάσεως η Επιτροπή αναφέρει ότι εξαίρεσε τη Βουλγαρία από την εξέτασή της « δεδομένου ότι καμία εξαγωγή από την χώρα αυτή δεν διαπιστώθηκε το 1988 και κατά την περίοδο της έρευνας ».

21. Οι προσφεύγουσες διατείνονται ότι η εξαίρεση αυτή των εξαγωγών από τη Βουλγαρία στερείται λογικής συνοχής και ζητούν την ακύρωση της σχετικής αποφάσεως.

Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η απόφασή της να εξαιρέσει τις εξαγωγές από τη Βουλγαρία στηρίζεται σε πληροφορίες από τρεις πηγές. Καταρχάς, στις στατιστικές του Eurostat δεν αναφέρεται καμία εισαγωγή ηλεκτρικών κινητήρων από τη Βουλγαρία. Επιπλέον, ο βούλγαρος εξαγωγέας δήλωσε ότι δεν πραγματοποίησε εξαγωγές προς την Κοινότητα κατά τα έτη 1988 και 1989. Τέλος, η διοίκηση των ισπανικών τελωνείων επιβεβαίωσε την πληροφορία ότι δεν πραγματοποιήθηκαν εισαγωγές ηλεκτρικών κινητήρων από τη Βουλγαρία τόσο το 1988, όσο και κατά την περίοδο διεξαγωγής της έρευνας.

Οι προσφεύγουσες δεν προσκόμισαν κανένα στοιχείο βάσει του οποίου να αποδεικνύεται ότι εισήχθησαν στην Ισπανία 50 000 ηλεκτρικοί κινητήρες από τη Βουλγαρία, όπως αναφερόταν στην καταγγελία αντιντάμπινγκ. Ακόμη, δεν αμφισβητούν τον ισχυρισμό της Επιτροπής ότι δεν διαπιστώθηκε καμία εξαγωγή κινητήρων από τη Βουλγαρία κατά τη διάρκεια διεξαγωγής της έρευνας.

Υπό τις συνθήκες αυτές, ο λόγος κατά τον οποίο η εξαίρεση των εξαγωγών από τη Βουλγαρία στερείται λογικής συνοχής είναι αβάσιμος.

22. Το ίδιο ισχύει όσον αφορά το επιχείρημα που προέβαλαν οι προσφεύγουσες στο δικόγραφο απαντήσεώς τους, κατά το οποίο η Επιτροπή όφειλε να εξακριβώσει την ύπαρξη εισαγωγών απευθυνόμενη όχι μόνο στα ισπανικά τελωνεία, αλλά και στα ιταλικά και τα γαλλικά.

Η Επιτροπή ζήτησε συμπληρωματικά πληροφορίες από τη διοίκηση των ισπανικών τελωνείων, επειδή η δήλωση του Βούλγαρου εξαγωγέα και τα στοιχεία του Eurostat ήταν αντίθετα προς τον ισχυρισμό των επαγγελματικών οργανώσεων ότι εισήχθησαν στην Ισπανία 50 000 ηλεκτρικοί κινητήρες από τη Βουλγαρία. Ωστόσο, δεν περιλαμβάνεται στη δικογραφία καμία ένδειξη σχετικά με εισαγωγές στην Ιταλία ή τη Γαλλία ηλεκτρικών κινητήρων από τη Βουλγαρία, βάσει της οποίας θα μπορούσε να δικαιολογηθεί συμπληρωματική έρευνα. Επομένως, δεν μπορεί να προσαφθεί στην Επιτροπή το γεγονός ότι δεν προέβη σ' αυτή τη συμπληρωματική έρευνα όσον αφορά τις εισαγωγές στη Γαλλία και την Ιταλία.

Συμπέρασμα

23. Προτείνω στο Δικαστήριο να απορρίψει την προσφυγή και να καταδικάσει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα.